

JUHA VUORINEN ANDALUSIALAINEN MÄYRÄKOIRA

DIKDEK
6

BAZAR

JUHA
VUORINEN
ANDALUSIALAINEN
MÄYRÄKOIRA

BAZAR

DIKDEK
6

© Juha Vuorinen ja Bazar Kustannus 2024
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Sitaatti sivulla 105 on Akselin ja Elinan häävalssista,
sävel ja sanat Heikki Aaltoila

ISBN 978-952-376-805-5

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

LUKU 1

Museo Ralli, Marbella

Händi tiiraili uteliaana Marbellan kuuluisan The Golden Mile -luksuspromenadin varrella seisovaa matalaa rakennusta, jonka seinässä luki isolla MUSEO RALLI.

– Rautanen veto tuoda mut tänne, koska sähän tiedät, et mä oon ihan hullu Michèle Mouton -fani, Händi hihkui vieressään seisovalle Käppersille. – Ja jos mä sanon hullu, niin sä tiedät, et sellases fanittamisessa ei oo enää järjen kans mitään tekemistä.

Sen todettuaan Händi tarrasi kovakouraisesti munastaan ja alkoi selostaa ralliauton kartanlukijan nuotilla: – Vasen, täysmiinus sata, nyppy, ihana nyppy, just siitä, älä leikkaa, oikee, eri kirraa, pitkä vasen, eri viis, lyhyt, oikee täys...

Huvittunut Käppers keskeytti rallinuottien luvun ohjaamalla bändikaverinsa edellään museoon.

– Kunnioitan rallituntemustasi ja erityisesti tuon jumalaisen ranskattaren esiin nostamista, Käppers sanoi. – Sillä Michèle Moutonhan ajoi 80-luvun alussa legendaarista Audi Quattroa, joka on monien mielestä vielä tänäkin päivänä kaikkien aikojen ralliauto. Mutta tänään vedetään mutkia suoriksi vain siveltimen kärjellä.

Sisälle päästyään Händi pälyyli tyrmistyneenä ympärilleen.

– Siis mitähän sorateiden saatanaa tää ny tarkoittaa? Eihän tääl oo yhtään kuvaa Kalle Rovannerästä, vaan joidenkin kersojen töherryksiä.

Käppers ryhtyi hieromaan pyörivin liikkein ystävänsä ohi-moita ja hyrisemään tämän korvaan: – Händi rauhoittuu syvään hengittelemällä ja kaahaa mielen pölyisiltä rallipoluilta surrealistisen huumavaan maailmaan. Olemme nyt suurten eurooppalaisten ja Latinalaisen Amerikan avantgardistien luomusten äärellä.

Händi ei vielääkään näyttänyt ymmärtävän, miksi missään ei ollut edes yhtä ainutta kuvaa ralliautosta vaan toinen toistaan hämmentävämpiä tauluja ja veistoksia. Lopulta katumuusikko kohautti olkiaan ja sanoi: – On tää mesta sitten mikä tahansa pikkulasten piirustusliiteri, niin ainakin tää on ihan päin vittua nimetty. Mut voin mä silti nää tsiigata läpi, jos se on sulle merkki siitä, et me kuulutaan samaan rallitalliin.

Käppers nyökkäsi leveästi hymyillen ja taputti Händiä pepulle merkiksi siitä, että lapsosen oli aika mennä katselemaan piirustuksia.

Hetken aikaa museossa ehti vallita rauha ja hiljaisuus. Käppers oli keskittyneenä tutkimaan isoa veistosta, jossa kaksi alastonta naista kuiski toistensa korviin, kun äänettömyyden keskellä pärähti soimaan sireenit. Käppers aavisti heti, että pahaenteinen hälytys liittyi jollain tavalla Händiin, sillä pillien ujelluksen seasta kantautui myös tutunkuuloista mölinää. Päästäkseen mekkalan luo Käppers joutui ravaamaan useamman näyttelysalin läpi, kunnes löysi erään hevosveistoksen ääreltä lauman ällisteleviä turisteja ja kaksi kiukuista virkailijaa.

– Lo siento, lo siento mucho, Käppers pahoitteli samalla, kun nakkeli ihmisiä kuin räsynukkeja tieltään päästäkseen eturiviin.

Lopulta muusikko sai omin silmin todeta, mistä homma tällä kertaa puristi. Nimittäin Händin päästä, joka näytti olevan jumissa yksisarvisveistoksessa olevassa aukossa. Huomatessaan

perinpohjaisesti pettyneen Käppersin ilmeen patsaan vankina oleva Händi yritti puolustautua.

– Hei, ota ilo irti elämästä ja mun nuppi tän peltitallin seinästä.

Käppers mittaili arvioivasti teosta, johon tosiaan kuului vänkyräinen metallinen muurin pala, jonka aukossa oli nyt kaksi elementtiä: yksisarvisen sarvi sekä Händin pää.

– Tyypillistä Salvador Dalía, Käppers totesi ja ryhtyi auttamaan pillastuneita virkailijoita intohimoisen taiteen ystävän irrottamisessa.

Sen sijaan, että Händi olisi yrittänyt helpottaa pelastuspartion toimintaa, se alkoikin kamppailla raivoisasti vastaan ja hamuta kielellään yksisarvisen sarven kärjestä valuvaa metallista pisaraa.

– Ja muahan te ette vie näin rautaisen makupalan ääreltä minnekään, sillä jos toi on sitä mitä mä toivon, niin tän hunnan hemoglobiiniarvot on ihan tapissa.

Toinen virkailijoista ryhtyi repimään Händiä mustasta liimaletestä, mutta tukka oli niin rasvainen, että otteen luiskahtaessa irti nainen pyllähti selälleen. Käppers alkoi kiireesti lepyttää virkailijaa ja onnistui sanomaan espanjaksi jotain, joka sai naisen ensin nousemaan pystyyn, ottamaan muutaman kauhistuneen askeleen kauemmas Händistä, ja sitten kiiruhtamaan pois paikalta.

– Mitä sä oikein jorisit sille? Händi kysyi ihmeissään samalla kun oikoi juuri riuhdottua tukkaansa.

– En mitään erikoista, Käppers hymyili ja ryhtyi hankkimaan Händin rasvaisella letillä veistoksessa olevaa aukkoa. Pian bänditoveri pullahti kolosta kuin huolimattomasti sovitettu suppo peppureiästä.

– Saatana sanoithan, Händi intti, kuin mitään ei olisi juuri tapahtunut. – Ei kai toi tammamamma olis muuten menny

noin sekaisin. Ja kyl mä kuulin ainakin et sanoit *el loco*, ja mähän en ole mikään Fidel Castro, joka ainoona koko maailmassa saa käyttää sitä tittelii, Händi paasasi, mutta tiedusteli sitten kuin olisi kysynyt kelloa: – Mitähän se muuten tarkoittaa?

– Mikä? Käppers kysyi.

– No se saatanan *el loco*.

Käppers veti Händin sivummalle ja kuiskasi tämän korvaan: – Hullua.

Händin silmistä alkoivat valua kyyneleet.

– Si-siis, oliko se meidän banaanilaatikossa Suomeen salakuljettama suuri sikarinlutkuttaja ja Kuuban kansallisaarre Fidel Castro oikeesti hullu?

Käppers yritti hyssyttellä hermoromahduksen partaalla horjuvaa ystäväänsä, kun Händi yhtäkkiä repäisi itsensä irti ja huusi kovalla äänellä: – Ja hetkinen, et kai sä jumalauta äsken kertonu tolle muijalle, et mä oon hullu? Et mä olisin joku *el loco*?

Käppersin huomatessa virkailijan soittavan paikalle poliiseja hän nappasi Händiä lujasti käsivarresta ja lähti retuuttamaan tätä pihalle kuin kapakanvartija rähinöivää asiakastaan. Yksikään museon työntekijä ei uskaltanut astua kummallisen kaksikon, kaljupäisen, paksujen silmälasien takaa pippurisen tiukasti tuijottavan ja jonkinlaiseen toogaan pujahtaneen kummajaisen sekä tämän tiukassa otteessa rimpuilevan ja lähinnä aliravitulta goottirokkarilta näyttävän liimaletin kulkureitille.

Pihalle päästyään Käppers avasi rauhanmerkein koristellun 80-luvun hippi-Hiacen takakontin, nakkasi Händin sisälle autoon kuin jätensäkin ja loikkasi ohjaamoon.

Käppersillä oli esimerkillinen kyky padota kielteiset tunteet sisäänsä, mutta tällä poikkeuksellisella kerralla miehen äänensä oli ripaus kiukkua.

– Händi, sinun ajattelemattoman käytöksesi takia en päässyt tutkimaan rauhassa ehkä mielenkiintoisinta koskaan näkemääni veistosta *Nude dialogueta*.

– Väärin, Händi korjasi. – Sen nimi oli *Unicorne*.

Auton ohjaamosta kuului hevosen hirnahdusta muistuttava hörähdys, ennen kuin Käppers ryhtyi luennoimaan: – Sekoitat nyt meksikolaisen Mario Aguirre Roan veistoksen *Nude dialoguen* Salvador Dalín teokseen, jossa Dalí kuvaa yksisarvisen fallisena hahmona. Dalín teoksessa, jota jostain syystä päätit tutkia aivan liian läheltä, yksisarvisen sarvi tunkeutuu sydämenmuotoisen aukon kautta kivimuurin läpi. Se sarven päästä hitaasti putoava tilkka oli muuten veripisara.

– Ei ollu muuten veri- vaan touhutippa, Händi korjasi.

Käppers ei ollut kuulevinaan Händin horinoita vaan jatkoi asiantuntevasti: – Satuitko muuten patsaalla touhutessasi kiinnittämään huomiota teoksen etualalla, eläimen kavioiden kohdalla alastomana aistikkaassa asennossa lepäävään naiseen, joka korostaa veistoksen suorastaan kutsuvan kiihottavaa luonnetta?

Auton takaosasta kuului korahdus ja sen jälkeen Händin nolo kysymys:

– Oisko sulla siellä yhtään papruu? Meille kävi vahinko.

– Keille meille? Käppers kääntyi ympäri ja katsoi läikikästä etumustaan osoittavaa Händiä.

– Mulle ja mun sardiinille. Kato sä et sais provosoida mun muutenkin vilkasta mielikuvitusta tollasilla jutuilla, koska mä saan jopa hevosveistoksen lähteen laukalle.

Käppers kaivoi talouspaperirullan hanskalokerosta ja osoitti vieressään olevaa penkkiä. Händi oli jo eristysrangaistuksensa kärsinyt ja sai palata omalle pelkääjänpaikalleen. Kuivattuaan kalunsa ja kalsarinsa Händi nakkasi paperin ulos auton ikkunasta. Käppers survaisi jarrut pohjaan, minkä seurauksena vielä ilman turvavöitä istunut Händi läjähti päin Hiacen tuulilasiasia

kuin liitutaululle paiskattu sieni. Hetken hiljaisuuden jälkeen jalkatilasta kuului honottava ääni.

– Japanialainen tuulilasi on muuten ihan vitun kovaa, koska kaiken järjen mukaan mun olis teräväpäisenä neropattina pitänyt sujahtaa yhtenä luotisuihkuna ton lasin läpi.

Käppers kurottautui avaamaan pelkkääjänpuoleisen oven ja komensi: – Nyt ylös sieltä ja haet heittämasi paperin takaisin.

Händi piteli verta tihkuttavaa nenäänsä ja mutisi mennessään: – Älä vittu ragee aina kun näät et mul on hirvee härdelli päällä.

Löydettyään ikkunasta viskaamansa spermatollon Händi alkoi muotoilla paperista kahta tuppoa, jotka se sulloi vuotaviin sieraimiinsa.

– Onkohan muuten kukaan muu just päin tuulilasii lentäny älynny tulpata vuotavaa kärsäänsä omalla mällillään? Händi funtsasi.

Käppers tökkäsi vaihteen silmään.

– Enpä usko. Olet tuossakin asiassa yhtä uniikki kuin yksisarvinen, jonka sarven päästä tihkuu veripisara.

Juuri kun Händi oli aloittamassa uuden vastalauseen pisan todellisesta koostumuksesta Käppers painoi sormensa tämän huulille.

– Mutta eikö ollutkin eriskummallista, että lukemattomista ja monien muiden taiteilijoiden taideteoksista kiinnyit juuri Dalín työhön?

– Joo, kai, Händi vastasi epävarmasti.

– Ethän ole unohtanut, kuinka vaikuttunut ja suorastaan intomielinen olit, kun vuosia sitten kerroin sinulle tuon lahjakkaan surrealistin kyyhkyslakasta?

– Kyyhkyslakasta? Händi rapsutti päätänsä. – Siis puhtaanks me nyt varpaan kynsiin sudittavasta mönjästä vai siitä paskasta, jolla junnut vetää päänsä sekaisin?

– Emme kummastakaan vaan Salvador Dalín kesyille kyyhkysilleen valmistamasta pienestä rakennuksesta, kyyhkylakasta, joka toimi myös hänen masturbaatioharjoituksilleen pyhitettynä temppeleinä.

– No nyt alko ihan saatanallinen runkkuraksutus nupissa! Händi syttyi. – Eiks sillä ollu siellä kokoelma tekokyrpiä, joiden terskoihin se oli maalannu silloisen paavin, John F. Kennedyn, Maon, Fidel Castron, Mutsi Teresan ja Hitlerin lärvit?

Käppers nyökkäsi ja Händi ummisti autuaan näköisenä silmänsä.

– Mul on ihan pakko olla jokin vitun kosminen yhteys sen Dalín kanssa. Eiks sekin oo espanjalainen? Händi huokaisi.

– Miten niin sekin?

– No eiks me nyt olla espanjalaisia, kun me heilutaan ainakin vuosi täällä?

Käppersiä huvitti Händin logiikka.

– Muotoillaan se nyt sitten vaikka niin, että olemme osaaespanjalaisia, mutta kyllä Dalí oli ihan oikea espanjalainen. Tarkemmin sanottuna katalonialainen.

Händi tarrasi järkyttyneenä kiinni Käppersin kaavusta.

– Mut mitä vittuu Käppers? Miks sä käytit imperfektii? Sä sanoit, että *oli*.

Käppers ohjasi auton tien sivuun, irrotti kauhtanassaan roikuvan bändikaverinsa otteen ja sanoi rauhallisesti: – Vajavaisen yleissivistyksesi vuoksi olisimme saattaneet kokea ennenaikaisesti sen, minkä Salvador koki kunnioitettavassa 84 vuoden iässä.

– Mitä sä tolla tarkoittit? Vittu, nyt kakaset kaiken ulos vaikka sulta lentäis puuropadallinen täysjyväyrjö.

Käppers painoi otsansa kiinni Händin kasvoihin ja sanoi pelottavan rauhallisella äänellä: – Kuoleman. Äläkä enää ikinä tartu autoa ohjastavaan kuljettajaan kesken ajon. Tuliko selväksi?

Händi nyökkäsi pikkupoikamaisesti ja piipitti alistuneena:
– Anteeks Käppers-setä. Mut jos mun pitäis heittää kimppaveivit, niin kyl mä mielellään vetäisin sit sun kanssa päin kalliroleikkausta.

Sen kuultuaan Käppersin silmäkulmiin ilmestyivät kyynel-leet. Sielunvelikulta levitti kätensä ja pyysi ystävänsä ikuista uskollisuutta tirskahtelevan lujaan syleilyyn.

Jatkaessaan matkaa kohti Vilhon ja isänsä Jorman yhdessä hankkimaa lammastilaa, Käppers halusi vielä palata Dalía koskevaan keskusteluun.

– Sanoit kokevasi voimakasta sielullista sympatiiaa Dalía kohtaan.

– No todellakin! Händi riemastui. – Mä en tiedä ketään muuta yhtä harrasta hanskaajaa kuin Dalí. Siis jos mua ei las-keta, koska mähän olen runkkujen kunkku ja Dalí mun rinnalla vaan semmonen peniksellä peuhaamisen perintöprinssi. Mut mitä sä tarkoitat sielullisella sympatiialla?

– Kun kuitenkin lähdemme siitä olettamuksesta, että fyysisen elämänsä jälkeen ihmisen sielu jatkaa loputonta kiertokulkuaan, niin sinulla herkkänä taiteilijana voisi hyvinkin olla henkinen yhteys Dalín sieluun, vaikka omasi olisikin vielä ruumiisi vankina.

Händi alkoi täristä kuin ilkialastomana hankeen paiskattu aasialaisturisti.

– Älä ny jumalauta tuu väläytteleen mulle tollasia fantasioita, koska mä alan oitis kelaa, mitä kaikkee kuninkaallista me voitais duunailla Dalín kanssa kimpassa.

Käppers ei innostunut Händin visioista vaan vakavoitui.

– Mietin vain sellaista asiaa, että mikäli saisit Dalíin yhteyden, niin kykenisikö hän olemaan kovinkaan kujeilevalla tuulella.

– Siis mitä vittuu? Jäbä lyö lapaseen huikeen visiomyllyn avaimet ja alkaakin sit heti droppaa Dalín ja mun tunnelmaa.

Käppers hieroi mietteläänä pukinpartaansa ja jatkoi kuin ei olisi kuullut valitusta: – Hän saattaa nimittäin hyvinkin olla katkeruuden myrkyttämä sielu. Tiesithän, että Dalí potkittiin ulos Madridin taideakatemiasta?

Händi tunki naamansa lähelle Käppersin kasvoja ja vaati:
– Viitit sä vilkasta vähän tähän suuntaan.

Käppers katsahti nopeasti, jotta saattoi taas keskittyä ajamiseen.
– Niin?

– No näyttääks mun nuppi joltain Googlen hakukoneelta? Eli miten mä voisin tietää, millon joku on saanu kenkää ja milloin pilluu jostain taideakatemiasta? Händi kiehuu.

Käppers silitti Händin poskea.

– Se on totta. Mitäpä sitä turhaan menneitä ja varsinkaan ikäviä muistelemaan. Olen kuitenkin iloinen siitä, että tuo omapäinen taiteilija on tehnyt sinuun niin syvän vaikutuksen. Hänen taiteessaan on kieltämättä hyvin paljon samaa kuin upeassa Händikäppers-yhtyeellemme säveltämässäsi ja sanoittamassasi kappaleessa Where’s My Swimming Trousers, jossa lauletaan: ”I can’t find my swimming trousers, I can’t find my ass”.

Kuultuaan maininnan rakkaasta laulustaan Händiä alkoi itkettää. Käppers yritti lohduttaa ystäväänsä sanomalla: – Ajetaan nyt farmille, otetaan yhteen kainaloon kertakäyttögrilli, toiseen pitkät pätkät espanjalaista jauhomakkaraa ja mennään katsomaan yhdessä pikku määkijöitten kanssa, kuinka aurinko vaipuu jylhien vuorten taa.

Händi pyyhki kyneleet silmistään.

– Mut yhellä ehdolla, Händi sanoi.

– Joka on tällä kertaa? Käppers kysyi uteliaana.

– Et tehään iltavoimistelu pötsit täynnä makkaraa ja mä täräytän hyppyspagaatin silleen, et mun kassit osuu oikein kunnolla lammaslaitumeen.

Käppers painoi peukalollaan Händin otsaa, suunnilleen sitä kohtaa, johon intialaiset lätkäisevät kastimerkin.

– Pyyntö hyväksytty, kaksimielisesti.

LUKU 2

Marseille, Ranska

Odottaessaan elämänsä ensimmäisen videopalaverin alkua albanialainen Anis Kastrati hiveli kädessään rustiikkista nyrkkirautaa, jossa luki kohokirjaimin: PATENT. Hän ynäili mielessään, kuinka monta nenärustoa oli murskannut isältään perimällään vastaväitteiden vaimentajalla. Yhtäkkiä tietokoneesta kuuluva äänimerkki sai vain suoraan ja veret tirskauttavaan toimintaan luottavan vanhan liiton rikollisen hätkähtämään. Tietokoneen näytölle ponnahti laatikko, jossa ilmoitettiin Anisin voivan liittyä kokoukseen.

Anis siirsi cursorin kömpelösti linkin päälle ja klikkasi sen auki. Ruutuun ilmestyi vaaleansinisessä Manchester Cityn fanipaidassa noin nelikymppinen mies, joka – paitaa lukuun ottamatta – näytti italialaiselta. Anisin työnantajan, ranskalaisen turva-alan yrityksen Wild Geesen, toimittamien ennakkotietojen mukaan mies oli italialaisen elintarvikejätin johtaja Matteo Barbieri. Barbierilla saattoi olla jonkinlaiset hämäret yhteydet myös maailman vaarallisimpana pidettyyn rikollisjärjestöön, calabrialaiseen 'Ndranghetaan. Anis oli ihmetelleyt työnantajalleen etukäteen, mihin juuri häntä, väkivaltaisen maineen hankkinutta torpedoa, tarvittiin, mutta arveli lopulta päätyneensä palaveriin italialaisen kanssa, koska hänen oman kotimaansa Albanian mafialla oli tunnetusti lähes veljelliset välit 'Ndrangheta-järjestöön.

Anis oli työskennellyt Wild Geeselle pian kymmenen vuotta. Kyse saattoi olla jostain työnteon vuosipäivään liittyvästä palkitsemisesta, mutta viime aikoina Anis oli pistänyt merkille, että pomo oli alkanut antaa juuri hänelle yhä vaativampia tehtäviä. Saattoihan se johtua siitäkin, ettei kovin moni suostunut tarvittaessa vääntelemään velallisen raajoja hakaristin muotoon ja vieläpä jäämättä sellaisesta yhteistyöhalukkuuteen taivuttelesta kiinni, mutta Anis oli tyytyväinen pomolta saamaansa uudenlaiseen huomioon.

Pikimustat hiuksensa Anis oli nuoresta miehestä asti sukkinut geelimäisellä tahnalla päätä myöten. Moni veikkasi Anisin kopioineen hiustyylin legendaarisista mafiaelokuvista, mutta sitä ei kukaan ollut uskaltanut mainita ääneen. Frisyyri korosti entisestään miehen haikailua kultaisten gangstersotien aikaan. Nyt hänellä oli kuitenkin moderni yhteys mahdollisesti jonnekin päin Italiaa. Anis ei todellakaan ollut kotonaan videoneuvotteluissa. Hänen netinkäyttöhistoriansa oli rajoittunut lähinnä runkkaamiseen ruudun äärellä, joten hän aloitti varovasti: – Ciao. Onks siellä ketään?

Sen suuremmitta esittelyttä Anista ruudun toiselta puolen tapettava Matteo Barbieri ryhtyi ulkoa opetellun oloisesti ja lähes monotonisesti luettelemaan litaniana yrityksensä erinomaisuuksista ja etsittelemään excel-taulukoita, jotka menivät Anisilta komeasti yli kiiltäväksi vahatun pöntön. Anis yritti kuitenkin näytellä mahdollisimman kiinnostunutta kuunnellessaan pupupatamaista esitystä. Välillä hän antoi isällisen tillikan tietokoneelleen, koska Matteon ääni nousi hetkittäin omituisesti metallisen kireäksi, ennen kuin palasi taas takaisin pehmeän heleäksi. Kiinnitti Anis toiseenkin erikoiseen asiaan Matteon äänessä huomiota, nimittäin miehellä oli italialaiseksi hyvin aidolta kuulostava nuotti puhua englantia. – Oletko sä siis italianenglantilainen vai englannitalialainen? Anis kysyi ruudulla näkyvältä mieheltä.

– Kiitos, olen ihan italialainen, Matteo hymähti ja jatkoi luentoaan. – Mutta palatakseni vielä maailmanlaajuisesti toimivaan yrityksemme, niin se on tosiaan erikoistunut kriisi-alueille toimitettavien MRE- eli Meal ready to eat -kenttäruokien valmistamiseen.

Anis keskeytti Matteon toistamiseen, sillä vihdoin miehen puhetulvassa kellui jotain, joka oli Anisille edes jollain tavalla ennestään tuttua. Hän oli nimittäin monilla komennuksillaan ollut tekemissä Matteon mainitsemien tuotteiden kanssa.

– Hetkinen, ootteko te samalla alalla kuin Jackson's Meal Kit Company?

Matteon kasvoilla käväisi epäuskoinen ilme, ja Anis mietti hetken, väännelikö huono nettiyhteys miehen naamaa vai oliko jokin brittiyhtiön nimessä oikeasti yllättänyt italialaisen. Kuva näytti hetken ajan pysähtyneen täysin.

– Erikoista että satuit mainitsemaan juuri Jackson's Meal Kit Companyn, sillä asiani koskee nimenomaisesti tuota yhtiötä ja tarkemmin sanoen sen omistajaa Bob Jacksonia.

Matteon lausuessa Bob Jacksonin nimen hänen jäätäväksi muuttunut ilmeensä näytti siltä, kuin italialainen olisi halunnut sylkäistä Anisia näytön läpi kasvoille. Albanialaiselle kävi kertaheitolla selväksi, miksi tehtävä oli annettu juuri hänelle, häikäilemättömän ja lähes sadistisen maineen saaneelle entiselle palkkasotilalle. Nyt ei suunniteltaisi mitään pitsajuustokuljetusten ojaan ohjaamisia vaan suoraa toimintaa, ja sen toiminnan kohteena olisi Bob Jackson.

Anis toivoi hiljaa mielessään, että saisi yhdellä tarkalla laukauksella suoritettavan tehtävän tiedot, mutta palaveri katkesi pamahtaen, kun joku ampui Anisin ulko-oveen. Pamauksen ruudun välityksellä kuullut Matteo sai maistiaisen Anisin todellisesta luonteesta, kun ikkunasta pakoon loikkaamisen sijaan hurjistunut mies kaivoi järeän revolverin pöytälaatikostaan ja

ryntäsi raivoissaan suoraan rikospaikalle. Keskelle Anisin ulko-ovea oli ilmestynyt käryävä aukko, johon olisi voinut asentaa plafondin kokoisen ovisilmän. Anis kurkisti reiästä ja näki vapisevan DHL:n lähetin, jolla oli sylissä kappaleiksi räjähtänyt laatikko. Anis runttasi ulko-ovenssa auki, painoi Colt King Cobra 357 Magnum -revolverin kuuden tuuman piipun lähetin silmien väliin ja kysyi: – Päätit sitten koputtaa vähän jytäkymällä tavalla?

Rappukäyvästä kuului vain hentoisen lähetin nyyhkytystä. Nuorukaisen lahkeesta valui DHL:n logon värinen keltainen noro. Anis kurkisti revenneeseen laatikkoon, jonka sisältö sai albanialaisen julman ilmeen sulamaan pikkupoikamaiseen hymyyn.

– No olisit heti sanonut, että olitkin vain tuomassa tätä, Anis riemastui ja kaivoi repaleiden sisältä aidon mustaruutiaseen.

Lähetti tuijotti kauhuissaan nyrkkiraudoitetussa kourassa holtittomasti pyörivää pyssyä, jollaisia hän oli nähnyt vain vanhoissa merirosvoelokuvissa. Anis näytti aivan jonkin väkivaltapelin hahmolta, sillä toisessa kädessään hänellä oli edelleen pitkäpiippuinen revolveri. Lähetti osoitti vapisevalla sormellaan edelleen savuavaa antiikkiasetta ja sanoi hiljaa: – DHL:n säännöt kieltävät lähettämästä aseita varsinkin, jos ne ovat ladattuja.

– Ei tämä mikään ase ole. Tää on keräilyharvinaisuus, mut annas nyt jokin brosyryri, jolla voin kuitata kultakimpaleen vastaanotetuksi, sillä mulla on tuolla sellainen teletapaaminen kesken, Anis hoputti.

Lähetti vilkaisi molemmissa käsissä olevia aseita, tipautti revenneen laatikon rippeet kusensa päälle ja totesi: – Tuo on kuitattu. Au revoir.

– Au revoir, Anis vastasi ja palasi takaisin asuntoonsa.

Matteo huomasi Anisin molemmissa käsissä järeät käsiaseet mutta ohitti ne kuin itsestäänselvyytenä ja pääsi yllättämään kokeneen kovanaaman toistamiseen.

– Voisi olla järkevää, että alatte antaa painetta Jackson's Meal Kit Companyyn omistajan perheen ja ennen kaikkea lapsen kautta, Matteo ilmoitti.

– Perheen? Anis hämmentyi ja laski molemmat aseet pöydälle. – Ketäs kaikkia semmoseen perheeseen mahtaa kuulua, ja onko naperokin mukana bisneksessä?

Anis ei ollut varma, näkikö hän Matteon kasvoilla vilahtavan pienen lapsenomaisen hymyn. Jos näki, se kuitenkin katosi yhtä nopeasti kuin oli ilmestynytkin, ja mies jatkoi tiukasti: – Jacksoneihin kuuluvat isä Bob, äiti Lotta, omapäinen mäyräkoira sekä 11-vuotias poika. Keskittykää vain siihen, että yhtiön omistajapariskunta saa muuta mietittävää kuin yhtiönsä laajentamisen. Haluan siis, että he alkaisivat keskittyä enemmän perhe-elämäänsä.

Jos Anisin päänahan suojana ei olisi ollut vahamaista kuorta, hän olisi raapinut päänahkansa verille, sillä hän ei ollut koko pitkän uransa aikana koskaan saanut niin merkillistä työtilausta. Ei vaikka oli vuosia työskennellyt konfliktialueilla operoimaan erikoistuneelle yritykselle. Wild Geesen tärkein valttikortti oli aina onnistuttu pitämään julkisuudelta visusti piilossa. Yrityksen avainhenkilöillä oli vuosikymmenien kokemus kansainvälisestä rikollisuudesta, myös sellaisen harjoittajina. He siis tiesivät perinpohjaisesti, mitä fraasi ”sillä se lähtee, millä on tullutkin” tarkoitti, ja siksi Anis istui yhtiöön kuin surmanluoti ilmiantajan otsaan.

Kirjoitettuaan ylös saamansa avainsanat Anis halusi vielä varmistaa, mitä hänen odotettiin tekevän. Niinpä hän esitti koruttoman ja luotisuoran kysymyksen: – Onks nyt niin, et me voidaan puhua asioista suoraan?

Matteo nyökkäsi hieman ihmeissään.

– Ookoo, eli haluat sä, et mä käyn hakkaamassa sen esiteinikäisen brittipennun, jotta sillä perheellä on taatusti muuta mietittävää kuin bisnestensä laajentaminen? Vai räjäytänkö kaikki sen putiikin tuotantorakennukset? Vai pyydänkö vain meidän firman nörttejä, vai miksi vituksi niitä nettiukkoja kutsutaankin, lokaamaan yrityksen maineen sellaiseen kuntoon, ettei sen Bobin tarvii rustata enää kuin konkurssihakemus?

Kuullessaan ehdotuksen brittipennun hakkaamisesta Matteo huitoi kauhuissaan käsillään, ettei sellainen ainakaan tulisi kyseeseen. Mutta kun Anis mainitsi nettiukkoryhmän, Matteo kasvoille palasi pikkupoikamainen innostus. Mies hihkaili omituisen kimakalla äänellä: – Juuri tuo! Täsmälleen tuo! Kunnon brutaali hakkereiden täsmäisku!

Anis tapitti ihmeissään vauhkoutunutta asiakastaan ja varmistui: – Eli siis hakkaan sen pennun raajarikoksi?

– Ei missään tapauksessa, herrajumala! Matteo järkyttyi. – Minähän sanoin, että käytetään hakkereita, niitä teidän nettiukkoja.

Anis kirjoitti Post it -lapulle: ”Muista! Hakkeri on sama asia kuin nettiukko, eli ei saa hakata lasta!” ja lätkäisi sen tietokoneensa näyttöön kiinni. Sitten hän alkoi selailla ennen puhehua Matteo Barbierista ja tämän yrityksestä Il Legale Gustosta saamiaan faktoja ja kummastella, miten niin erikoinen Manchester Cityä fanittava jäppinen saattoi pyörittää valtavaa valmisruokabisnestä. Jopa YK:n yhteistyökumppaneista kertovalla sivulla oli kehuttu, kuinka Il Legale Gusto oli jo vuosia toimittanut maailman kriisialueille valtavia määriä ateriapakkauksia. Anis mulkaisi ruudulla kommenttia odottavaa Matteota ja murahti lopulta: – Hyvä on, otan yhteyden meidän konttorille. Siellä työskentelee ympäri Eurooppaa yksi jos toinenkin antennipää, joiden hommana on höperehtiä kaikenlaisia

internettiin istuvia sekopäisyyksiä. Ne kun kolauttavat bittejä täynnä olevat päänsä yhteen, niin ne kyllä keksii konstin sen brittiyhtiön tuhoamiseksi. Mut siis kersaan ei kajota?

Anisin yllätykseksi Matteo alkoi vain taputtaa käsiään yhteen ja ilmoitti jäävänsä odottamaan huonoja uutisia.

Anis sulki yhteyden päättään pyöritellen ja päätti saman tien soittaa työnantajalleen, että tämä sai olla ensimmäinen ja viimeinen videopalaveri tai hän lopettaisi hommat kokonaan. Sanojensa vakuudeksi hän iski Patent-nyrkkiraudallaan vuokraamansa huoneiston kiviseinään, mistä seurasi seinän takaa kuuluva kauhistunut naisen huuto: – Mon Dieu!

Anista hymyilytti. Jopa ventovieras ranskaksi kiljuva seinänaapuri ymmärsi, että hänen kanssaan tekemisiin päätyvät ihmiset joutuivat ennemmin tai myöhemmin vinkumaan Jumalaa apuun.

ELÄIMELLISTÄ MENOJA ELÄVIEN JA KUOLLEIDEN KANSSA

Tapsa Mäkilä on saanut tulevan vaimonsa kanssa vastaanpanemattoman tarjouksen ryhtyä majatalon pitäjäksi andalusialaisessa vuoristokylässä. Häävalmisteluja Etelä-Espanjan auringon alla varjostaa kuitenkin sulhasen sietämätön päänsärky, mutta onneksi lääke on lähellä. Naapuritontilla ahkeroi lammaspaimenina erehtymättömästi Händiä ja Käppersiä muistuttava kaksikko, joka lääkitsee sulhasen niin, ettei sekaisin mene ainoastaan Tapsan nuppi vaan koko hääfiesta.

Andalusialainen mäyräkoira jatkaa Juha Vuorisen edellisessä Dik-Dek-romaanissa alkanutta eteläespanjalaista seikkailua. Tällä kertaa Tapsa ja Anna tulevat heitetyksi keskelle täysin mielvikaista sirkusta, jonka tärehtöreinä heiluvat mystinen Matteo Barbieri, nyökkirautaansa hiplaava albanialaismies Anis Kastrati, teräväkielinen maastochorizo sekä pottatukkaisten trollien armeija. Yksi asia menee kuitenkin yli kaiken kokeneen Tapsankin ymmärryksen: miten ihmeessä hän päätyi seinähullun espanjalaisen taidemaalarin palkkatappajaksi?

ISBN 978-952-376-805-5 84.2

9 789523 768055

bazarkustannus.fi

